

A VILÁGBÉKE ÍGÉRETE

NYILATKOZAT
AZ IGAZSÁG EGYETEMES HÁZÁTÓL

Kiadja a Magyarországi Bahá'í Közösség
Országos Szellemi Tanácsa
1519 Budapest, Pf. 202 1992
ISBN 963 85033 8 6

ELŐSZÓ

A világbéke ígérete

Ezt a történelmi jelentőségű nyilatkozatot az Igazság Egyetemes Háza, a bahá'í hit kormányzó testülete intézte a világ népeihez hét évvel ezelőtt. Eredeti célja az volt, hogy 1985. október 24-én vagy rövidebb idővel utána nyújtsák át a világ államfőinek.

A dokumentum nagy részét olyan levelek kivonatai alkotják, melyeket Bahá'u'lláh, Hitünk Megalapítója intézett kora legkiemelkedőbb uralkodóihoz és vallási vezetőihez, köztük Viktória angol királynőhöz. Ezekben kinyilvánította, hogy eljön az idő, mikor a föld uralkodói össze kell gyűljenek, hogy „megfontolják azon utakat s módokat, melyek megteremtik a világ Nagy Békéjének alapjait”.

E felszólítás figyelmen kívül hagyása a történelem legerőszakosabb, legpusztítóbb és valóban tragikus fejezetét zúdította az emberiségre.

Bár a dokumentum közzététele óta hét esztendő telt el, mit sem veszített időszerűségéből, sőt azóta bizonyosságot nyert, hogy a Bahá'u'lláh által kinyilatkoztatott elvek a gyakorlatban is alkalmazhatók, s egyre erőteljesebben érvényesülnek világunkban.

Adja az Úr, hogy a benne foglaltak megfontolása hozzájárulhasson az emberi nem leghőbb vágyának, az Örök Békének a megvalósulásához.

Budapest, 1992. június

BEVEZETÉS

A Világ Népeihez!

Az Örök Béke, mely évszázadok óta a jóakarató emberek hő vágya, melyről a jövőbelátók és a költők számtalan generációja álmodott, s melyet az emberiség szent iratai korról korra megígértek, íme, végre karnyújtásnyi közelségbe került. A történelem során most először nyílik lehetőség arra, hogy egész bolygónkat, mindahány népével együtt, egyetemes nézőpontból szemlélhessük. A világbéke nemcsak lehetséges, hanem elkerülhetetlen. Ez Földünkön a fejlődés következő állomása, egy nagy gondolkodó szavaival: „az emberiség globális szemléletűvé válása.”

Vajon csak beláthatatlan borzalmak után lesz-e a béke elérhető? Ha csökönyösen ragaszkodunk elavult viselkedési normáinkhoz, ez lehet a sorsunk, ám ha egy közös szándékból születő akarattal a béke mellett döntünk, elkerülhető a tragédia. Minden földlakó e választás előtt áll. Ennél a sorsdöntő keresztútnál, mikor a nemzeteket fenyegető makacs problémák egyetlen, a világ jövője fölött érzett aggodalomban olvadnak össze, immár minden halogatás, a káosz meg nem fékezése, végzetes lelkiismeretlenség.

A béke irányába mutató biztató jelek

Kedvező jelnek minősíthető a világrend létrehozására irányuló egyre erőteljesebb lépések sora, melyet az első világháború után megalakított Népszövetség nyitott meg, s ezt a szélesebb alapokon nyugvó ENSZ követte; az, hogy a második világháború óta a nemzetek többsége kivívta függetlenségét, mely számukra a nemzetépítés folyamatának beteljesedését jelentette, és hogy az ifjú nemzetek a régiek oldalán közösen néznek szembe feladataikkal; hogy ennek folyamányaként szélesedőben van a nemzetközi tudományos, oktatási, jogi, gazdasági és kulturális együttműködés az eddig elszigetelten és feloldhatatlan ellentmondásban élő népek, népcsoportok között; hogy példa nélkül álló számú nemzetközi humanitárius szervezet jött létre az utóbbi évtizedekben; hogy erősödnek az ifjúsági és női békemozgalmak, és az egyszerű emberek spontán megszülető személyes kapcsolatait, törekvésük egymás megértésére.

Különösen áldott századunkban a tudományos-technikai fejlődés előrevetít egy, a föld társadalmi evolúciójában bekövetkező ugrásszerű változást is, és ugyanakkor biztosítja az eszközöket, melyekkel az emberiség gyakorlati problémái megoldhatók, közelebbről, létrehozza az anyagi feltételeket egy egyesült világ bonyolult életének intézéséhez. De állnak még a korlátok is. Kétségek, hamis nézetek, előítéletek, gyanakvás és kicsinyes önös érdekek terhelik a nemzetek és népek egymás közötti kapcsolatait.

Mély lelki és erkölcsi felelősségérzet készítet minket ez alkalmas pillanatban, hogy felhívjuk a figyelmet azokra az átfogó felismerésekre, melyeket Bahá'u'lláh, a bahá'í hit Megalapítója címzett földünk uralkodóihoz több mint egy évszázada; és e Hitnek mi vagyunk a letéteményesei.

Ellenségeskedés és a háború réme

„A reményvesztettség szelei fújnak minden égtájról” – írta Bahá’u’lláh – „és a viszálykodás, mely megosztja és sújtja az emberi nemet, napról napra nő. Már kivehetőek a közeledő megrázkódtatások és káosz előjelei, minthogy a fennálló rend siralmasan tökéletlen”. E prófétai ítéletet sokszorosán igazolta az emberiség közös tapasztalata. A fennálló rend hiányosságai kitetszenek abból is, hogy az ENSZ égisze alatt szövetkezett független országok képtelenek a háború rémét elűzni, a nemzetközi gazdasági rend összeomlással fenyeget, az anarchia és a terrorizmus terjed, és nem tudják enyhíteni azokat a rettenetes szenvedéseket, melyeket a felsoroltak és egyéb, nyomorúságok az emberiség egyre nagyobb tömegeinek okoznak. És valóban, a konfliktus és az agresszió olyannyira jellemzőjévé vált társadalmi, gazdasági, valamint vallási rendszereinknek, hogy sok ember reményvesztetten úgy véli: az emberi természet sajátja e viselkedés, s ezért javíthatatlan.

E szemlélet megkövesedésével bénító ellentmondás alakult ki. Egyrészt mindenki hangoztatja a béke és harmónia megteremtésére irányuló készségét, és abbéli vágyát, hogy véget érjenek a mindennapokat zaklató kínzó szorongások, másrészt viszont mindenki kritikátlanul elfogadja azt a nézetet, hogy az ember javíthatatlanul önző és agresszív, és ezért képtelen olyan társadalmi rend kialakítására, amely egyszerre haladó és békés, dinamikus és harmonikus, szabad teret biztosít az egyéni kreativitásnak és kezdeményezésnek, ám ugyanakkor az együttműködésen és a kölcsönösségen alapul.

Az elővezető út

Amint a béke igénye egyre sürgetőbbé válik, ez az alapvető ellentét, mely megvalósításának útját állja, az emberiség sorsáról alkotott közkeletű nézetek újraértékelését teszi szükségessé. Elfogultság nélkül állítható, hogy a fenti viselkedés messze nem fejezi ki az ember igazi lényegét, hanem sokkal inkább lelkének eltorzítása. Ennek az ellentmondásnak a kielégítő feloldása teszi lehetővé minden ember számára, hogy mozgásba hozza azokat a teremtőkész társadalmi erőket, melyek – mivel kifejezik az emberi természetet –, a harmóniát és az együttműködést bátorítják a háborúk és konfliktusok helyett.

Ezt az utat választani nem az emberiség múltjának tagadása, hanem annak megértése. A bahá’i hit a mai világot uraló fejtelenséget és az emberiség dolgainak gyászos állapotát úgy értelmezi, mint természetes lépcsőfokot abban a szerves folyamatban, mely végezetül és feltartóztathatatlanul az emberi faj egyesüléséhez vezet, egy olyan társadalmi berendezkedéshez, amelynek határai azonosak lesznek bolygónk határaival. Az emberi faj, mint szerves egység, olyan fejlődési fokozatokon ment át, melyek hasonlóak az egyén életének lépcsőfokaihoz, csecsemő- és gyermekkorához, s most érkezett zűrzavaros serdülőkorának fordulópontjához, mikor immár közeledik rég óhajtott nagykorúsága.

Nem szülhet elkeseredést annak őszinte beismerése, hogy az előítéletek, a háború, a

kizsákmányolás egy hosszú történelmi folyamat még éretlen állapotának kifejeződései, valamint, hogy az emberi faj ma éli át azt az elkerülhetetlen zűrzavart, amely kollektív nagykorúvá válását kíséri – ez a felismerés éppenséggel annak az óriási vállalkozásnak az előfeltétele, hogy egy békés világot felépíthessünk. Hogy ez a vállalkozás kivitelezhető, hogy a tennikész erők igenis léteznek, hogy az egyesítő társadalmi szerkezetek megteremthetőek: ezek azok a témák, amelyek végiggondolására Önt invitáljuk.

Bármennyi szenvedést és zűrzavart tartogatnak az eljövendő évek, bármilyen nehezek is közvetlen körülményeink, a bahá'í közösség hiszi, hogy az emberiség a siker tudatában lesz képes szembeszállni ezen legnagyobb megpróbáltatással. Azok a megrázkódtató változások, melyekbe egyre gyorsabban rohanunk, távolról sem a civilizáció végét jelentik, hanem sokkal inkább azt, hogy az „ember lényegéből fakadó képességei” végre megmutatkozhatnak, és feltárulhat „földi sorsának teljessége, valóságának veleszületett nagyszerűsége”.

A VALLÁS KÖZPONTI SZEREPE

A vallás, mint a rend forrása

Az embert az összes többi élőlénytől a lélek különíti el, melynek meghatározó eleme az értelem. Ez teszi lehetővé, hogy civilizációkat építsünk, s hogy anyagiakban is gyarapodjunk. Ám az elért eredmények önmagukban soha nem elégitették ki az emberi szellemet, melyet rejtélyes természete űz a transzcendencia, a láthatatlan birodalma felé, hajt a végső valóság, a lények megismerhetetlen lényege felé, melyet Istennek nevezünk. A vallások, melyeket Isten szellemi Napjai sugároznak szét a világban, biztosítják a legfontosabb kötődést az ember és azon végső valóság között, serkentve és csiszolva abbéli képességét, hogy szellemileg kiteljesedhessék, s egyúttal társadalmilag is haladhatson.

Egyetlen komoly kísérlet sem engedheti meg magának, mely az emberiség dolgainak rendbetételét és a világbékét célozza, hogy a vallásról megfélekedezzen. Az ember róla alkotott felfogása és annak gyakorlása alkotja a történelem zömét. Egy kiváló történész a vallást „az emberi természet sajátosságának” nevezte. Tagadhatatlan, hogy e képesség elsilányulása nagymértékben hozzájárult a társadalmi zavarokhoz, az emberekben lévő és a közöttük kialakult konfliktusokhoz. Ám józan ésszel aligha tagadható, hogy a vallás uralkodó befolyást gyakorol a civilizációra. Emellett, az erkölcsökre és a törvényekre kifejtett közvetlen hatásán keresztül újra és újra bebizonyosodik, hogy a vallás nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a társadalomban rend uralkodjék.

Amikor a vallásról, mint társadalmi erőről szól, Bahá'u'lláh ezt mondja: „A vallás a legalkalmasabb eszköz ahhoz, hogy a népek között rend és megelégedettség uralkodjék”. Utalva annak hanyatlására vagy korrumpálódására, így ír: „Ha a vallás lámpása elhomályosulna, káosz és zűrzavar dúlna, és a tisztesség, az igazság, a nyugalom és a béke fényei megszűnnének ragyogni”. A következmények felsorolásakor a bahá'í írások rámutatnak arra, hogy „az emberi természet elfajulása, a viselkedés

lealacsonyodása, az intézmények leromlása és széthullása ilyen körülmények között a legpusztítóbb, a legvisszataszítóbb. Az emberi jellem lealacsonyul, a bizalom megrendül, a fegyelem ellankad, az emberi lelkiismeret eltompul, a tisztességtudat és a szégyenérzet visszaszorul, eltorzul olyan fontos fogalmaink jelentése, mint kötelességtudat, szolidaritás, kölcsönösség, lojalitás, és fokozatosan kihuny a békeség, az öröm és a remény érzése.”

A vallások alapvető egysége

Az emberiségnek bénító konfliktusában tehát ahhoz, hogy a vallás nevében okozott félreértések és zavarodottság okait feltárja, önmagát kell megvizsgálnia, saját mulasztásait, és azokat a szirénhangokat, melyekre hallgatott. Akik vakon és önzőn ragaszkodtak saját dogmáikhoz, akik Isten prófétáinak megnyilatkozásairól a hívőkre kényszerítették téves és ellentmondó értelmezéseiket, azokat igen súlyos felelősség terheli a kialakult zűrzavarért – azért a zűrzavarért, amelyet a hit és a józan ész, a tudomány és a vallás közé ékelt mesterséges korlátok tovább súlyosbítottak. Hiszen józanul mérlegelve a nagy vallások alapítóinak tényleges megnyilatkozásait és azt a társadalmi környezetet, amelyben küldetésüket teljesíteniük kellett, semmi nem támasztja alá a vizsalyokat és előítéleteket, melyek összezavarták a vallási közösségeket, s ennek következtében minden emberi viszonyt.

Az erkölcsi alaptanítás, mely szerint úgy kell bánnunk másokkal, ahogyan szeretnénk, ha velünk is bánnának, különböző formában minden nagy vallásban megjelenik, és két szempontból is alátámasztja fenti megjegyzésünket: egyrészt összefoglalja azt az erkölcsi alapállást, azt a békepártiságot, mely a különféle vallásokban egyaránt megtalálható – függetlenül származási helyüktől és idejüktől –, másrészt egy olyan egységes megközelítést jelez, mely a vallások alapvető erénye, egy olyan erény, amelyet az emberiség kusza történelemszemléletében figyelemre sem méltatott.

Ha az emberiség kollektív gyermekkorának Nevelőit igaz valójukban elfogadta volna, mint egyazon civilizációs folyamatnak a közvetítőit, bizony végtelenül több hasznot húzhatott volna az egymást követő küldetések egymást erősítő hatásából. De, fájdalom, az emberiség elmulasztotta ezt a lehetőséget.

A fanatikus vallási buzgalom újjáéledése sok-sok országban nem más, mint egy rettentő haláltusa. A vele együttjáró erőszak és rombolás ékesen tanúskodik az erkölcsi romlottságról, melyet képvisel. Valóban, korunk vallási fanatizmusának a legkülönösebb és legszomorúbb vonása, hogy milyen mértéktelenül aláássa minden esetben azokat a szellemi-lelki értékeket, melyek az emberiség egységét megalapozhatnák, de azt a páratlan erkölcsi hozadékot is, melyet az egyes vallások, melyek szolgálatát a fanatizmus hangoztatja, teremtettek.

Hol van az „új világ”?

Bár az emberiség történetében a vallás elemi erő, és bármennyire drámai hatású a harcok

vallási fanatizmus jelenlegi újjáéledése, a vallást és intézményeit az elmúlt évtizedekben egyre több ember tekintette lényegtelennek, a modern világ nagy kérdéseiben elhanyagolhatónak. Helyette vagy az anyagi javak hedonisztikus élvezetéhez, vagy olyan emberalkotta ideológiákhoz fordultak, amelyek a társadalmat a nyilvánvalóan terhelő rossztól megszabadítani szándékoztak. Sajnos ezen ideológiák majd mindegyike, ahelyett, hogy az emberiség egységét hirdette volna, és elősegítette volna a különböző népek közötti megegyezést, az államot istenítette, az emberiséget egy nemzet, faj vagy osztály uralma alá próbálta hajtani, megkísérelt minden vitát és eszmecserét elfojtani, vagy pedig az éhező milliókat érzéketlenül kiszolgáltatta egy olyan piacrendszernek, mely szembeszökően tovább súlyosbítja az emberiség többségének nehéz helyzetét, míg egy kis rétegnek olyan jómódot biztosít, amilyenről őseink nem is álmodhattak.

Mily tragikus a története ezeknek a póthiteknek, melyeket korunk „világbölcsei” teremtettek! A történelem „értékeikről” alkotott ítélete egész népek kiábrándulásában ölt testet, kiket oltáraiknál imádkozni tanítottak. Miután az általuk felemeltek évtizedeken keresztül egyre féltelenebbül gyakorolták a hatalmat, e doktrínák „gyümölcsként” jelentek meg azok a társadalmi és gazdasági bajok, melyek a XX. század vége felé Földünk minden részét sorvasztják. E felszíni szenvedések alatt ott rejtőzik az a lelki sérülés, mely az embertömegeket hatalmába kerítő apátiában tükröződik vissza, és abban, hogy a remény a nélkülöző és meggyötört milliók szívében kihunyóban van.

Elérkezett az idő, hogy akik a materializmus dogmáit hirdetik keleten vagy nyugaton, a kapitalizmusban vagy a szocializmusban, számot adjanak végre erkölcsi gondoskodásukról, melyet feltevésük szerint mostanáig gyakoroltak. Hol van az általuk ígért „új világ”? Hol van az a nemzetközi béke, melynek ideálja mellett hitet tettek? Hol vannak azok az áttörések a kultúra új minőségei felé, melyeket egy bizonyos faj, nemzet vagy osztály felmagasztalása megteremtett? Miért süllyed a világ népeinek többsége egyre mélyebbre az éhínségbe és nyomorúságba, mikor mai gyámkodói olyan jólétben tobzódnak, melyről sem a fáraók, sem a cézárok, de még a XIX. századi imperialista hatalmasságok sem álmodhattak?

Nézetünk szerint abban gyökereznek az emberiség javíthatatlan önzéséről és agresszivitásáról szóló hamis állítások, hogy ezeknek az ideológiáknak közös vonása, sőt alap gondolata az anyagi javak hajszolásának dicsőítése. Ettől kell megtisztítanunk a teret, hogy felépíthessük az utódainkhoz méltó új világot.

Az anyagelvű eszmények, mint a tapasztalatok mutatják, nem elégítették ki az emberiség szükségleteit. Ez arra a beismerésre késztet, hogy friss erőfeszítésre van szükségünk bolygónk aggasztó problémáinak megoldásában. A társadalmakat sújtó tarthatatlan állapotok mindenki közös kudarcára vallanak, mégis ez egy olyan körülmény, mely csak súlyosbítja, semhogy enyhítené a kölcsönös bezárkózottságot. Világos, hogy sürgős együttes cselekvést igényel a gyógyulás. Ez elsősorban hozzáállás kérdése. Vagy továbbra is tévelyeg az emberiség, csökönyösen ragaszkodva megkopott felfogásaihoz és használhatatlan feltevéseihez, vagy függetlenül az ideológiáktól, előlépnek vezetői, hogy közös tanácskozással megleljék a megfelelő megoldást.

Akik az emberi nem jövőjét szívükön viselik, mérlegelhetnék e tanácsot: „Ha nagy

becsben tartott eszmék és régtől tisztelt intézmények, bizonyos társadalmi normák és vallási szabályok már nem szolgálják az emberiség jólétét, s ha az állandóan fejlődő emberiséget már képtelenek szükségében megsegíteni, akkor söpörjük el azokat és számúzzuk őket az elavult és elfelejtett doktrínák lomtárába. Miért lennének ezek a változás és az elmúlás örök törvénye uralta világunkban mentesek a hanyatlástól, mely minden emberi alkotásnak szükségszerű végzete? Hiszen a jogrendeket, a politikai és gazdasági elméleteket azért alkották, hogy az emberiség, mint egységes egész érdekeit védelmezzék, és nem azért, hogy azt keresztrefeszítsék egy bizonyos törvény vagy doktrína nevében.”

A VILÁGBÉKE ELEMEL

A háború valódi okai

A nukleáris fegyverek leszerelése, a mérgező gázok használatának betiltása, a biológiai hadviselés törvényen kívül helyezése nem szünteti meg a háború valódi okait. Bármennyire fontosak is e gyakorlati lépések; mint a békefolyamat elemei, önmagukban túlságosan felszínesek tartós hatás eléréséhez. A népek elég találékonyak ahhoz, hogy a hadviselésre új és új eszközöket találjanak, és az uralmuk és felsőbbségük érvényesítése utáni szakadatlan hajszában az élelmezést, a nyersanyagokat, a pénzügyi támogatást, az ipari hatalmat, az ideológiát és a terrorizmust vessék be felforgató eszközként. Az emberiség ügyeiben megmutatkozó súlyos visszásságokat nem lehet helyrezökkenteni a nemzetek közötti egyes konfliktusok, nézeteltérések rendezésével sem. Egy valóban egyetemes alapvetést kell elfogadnunk.

A különböző nemzetek vezetői voltaképpen elismerik, hogy a válság az egész világra kiterjed, mint ez kitetszik a szaporodó gondokból, melyekkel nap mint nap szembetalálják magukat. Gyúlnak a tanulmányok és a megoldási javaslatok az aggódó és világosan látó csoportok, valamint az ENSZ szervezetei jóvoltából, hogy tudatlanságban senki se maradjon, hanem igenis szembesüljön a rendkívül sürgős tennivalókkal. Valami mégis bénítja az akaratot, és éppen ez az, amit figyelmesen meg kell vizsgálnunk és felszámolnunk. Mint már említettük, a benutság abból a mélyen gyökerező meggyőződésből fakad, hogy a civakodás az ember alaptermészete, és ez a felfogás vezetett oda, hogy mindenki húzódozik attól, hogy alárendelje sajátos nemzeti érdekeit egy új világrend követelményeinek, s emiatt utasítja vissza a bátor szembenézést egy megvalósítandó egyesült világhatóság messzeható következményeivel. E benutság része a megalázott és nagyrészt tudatlan tömegek tehetetlensége is, az, hogy nem tudják kifejezni vágyaikat egy új világrend után, amelyben békében, harmóniában és jólétben élhetnének együtt az egész emberiséggel.

Lépések egy új világrend felé

A tapogatózó lépések egy új világrend felé, különösen a második világháború óta, egyre reménykeltőbbek. A nemzetek csoportjai egyre-másra alakítanak ki olyan formalizált

kapcsolatrendszeret, melyek szélesítik az együttműködést a közös kérdésekben, s ez arra utal, hogy előbb-utóbb minden nemzet felülemelkedhet a benuátságón. A Délkelet-Ázsiái Nemzetek Szövetsége, a Karib-tengeri Közösség és Közös Piac, a Közép-Amerikai Közös Piac, a KGST, az Európai Közösségek, az Arab Liga, az Afrikai Egységsszervezet, az Amerikai Államok Szövetsége, a Dél-Csendes-óceáni Fórum – az ilyen szervezetekben formát öltő közös erőfeszítések már az új világrendhez vezető utat egyengetik.

A bolygónk néhány legmélyebben gyökerező problémájára irányított, egyre növekvő figyelem is újabb reményteljes jel. Mindama hiányosság dacára, mely az ENSZ-et jellemzi, a több, mint két tucat nyilatkozat és megállapodás, melyet ez a fórum elfogadott, egy jobb élet esélyeit csillantotta meg az emberek előtt, még ha nem is mindegyik vívta ki a kormányok egyhangú lelkesedését. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata, a népiártás bűnének megelőzése és büntetése, és más hasonló intézkedések, amelyek a faji, a nemi vagy a vallási megkülönböztetés minden formájának eltörlését célozzák, a gyermekek jogait biztosítják, védenek minden embert a fizikai kínzásoktól, az éhezés és a rosszultápláltság megszüntetésére irányulnak, és igyekeznek a tudományos és technikai haladást felhasználni a béke és az egész emberiség javára, mind olyan lépések, melyek, ha elég bátran alkalmazzák és fejlesztik őket tovább, közelebb hozzák a napot, midőn a háború réme megszűnik uralkodni a nemzetközi kapcsolatokban. Felesleges hangsúlyozni e kérdések fontosságát, melyekről a nyilatkozatok és megállapodások szólnak. Ám néhányuk – mivel a világbéke megvalósítására közvetlenül hat –, további megjegyzést érdemel.

A fajgyűlölet

A fajgyűlölet, mely az egyik legkártékonyabb s legmakacsabb átok, a béke egyik legnagyobb akadálya. Uralma az emberi méltóság legborzasztóbb megalázása, akármilyen ürüggyel is történjék. A fajgyűlölet késlelteti és megakadályozza, hogy elszenvedői végtelen képességeiket kibontakoztathassák, lealacsonyítja alkalmazóit, és megghiúsítja az emberi haladást. Az emberiség egységét kell egyetemesen elismerni, megfelelő törvényekkel biztosítani, s e törvényeket egyetemesen alkalmazni ahhoz, hogy e problémát legyőzhessük.

A szegénység és gazdagság végletei

A szegények és gazdagok közötti mérhetetlen különbség végtelen szenvedések forrása, és bizonytalanságba, a háborús szakadék szélére sodorja a világot. Alig volt eddig társadalom, amely ezzel a helyzettel sikeresen megbirkózott volna. A megoldás lelki, erkölcsi, egyben cselekvő megközelítést igényel. Új szemszögből kell nézni a problémát. A legkülönbélebb területek szakembereivel kell tanácskozni, gazdasági és ideológiai polémiák nélkül, a sürgősen meghozandó döntések által érintettek bevonásával. Ez egy olyan kérdés, ami nem csak a gazdagság és szegénység szélsőségeinek eltörléséhez kapcsolódik, hanem olyan lelkiismereti igazságokhoz is, melyeknek megítélése egy új

egyetemes gondolkodás- és viselkedésmódot fejleszthet ki. Létrejöttének elősegítése már önmagában is a megoldás nagy részét jelenti.

A korlátlan nacionalizmus

A féktelen nacionalizmus, mely különbözik a józan és egészséges hazafiságtól, át kell adja a helyét egy szélesebb lojalitásnak, az egész emberiség szeretetének. Bahá'u'lláh ezt mondja: „A Föld egyetlen ország, s az emberek a polgárai”. A világpolgárság eszméje közvetlen eredménye annak, hogy bolygónk a tudományok fejlődése és a nemzetek vitathatatlan egymásrautaltsága következtében egyetlen szomszédsággá zsugorodott össze. A világ minden népe iránti szeretet nem zárja ki saját hazánk iránti szeretetünket. Egy világtársadalomban akkor szolgáljuk legjobban a rész érdekét, ha az egész érdekének érvényesülését segítjük. Jelenünk nemzetközi mozgalmait, melyek különböző területeken működnek, és a népek közötti kölcsönös vonzalom és szolidaritás érzését táplálják, jelentősen erősíteni kell.

Vallási viszálykodás

A történelem során a vallási viszálykodás számtalan konfliktus, háború, haladást akadályozó súlyos csapás okozója volt, és ez ma mindinkább visszarettenti valamennyi vallás igaz hívőjét, de a nem hívő embereket is. Az összes vallás követőinek szembe kell nézniük az égető kérdésekkel, melyeket a viszálykodás felvet, és világos választ kell rá adniuk. Hogyan lehet elméletileg és gyakorlatilag feloldani a közöttük lévő különbségeket? Az emberiség vallási vezetői előtt álló nagy kihívás, hogy az együttérzés és az igazságosság utáni vágytól teli szívvel szembesüljenek az emberiség szenvedéseivel, és megkérdézzék önmaguktól, vajon a Mindenható Teremtőjük iránti alázatból nem tennék-e félre a teológiai különbségeket az egymást felemelő kölcsönös türelem jegyében, s így lehetővé válna számukra, hogy közösen munkálkodjanak az emberek közötti megértésért és a békéért.

A nők szerepe

A béke egyik legfontosabb, bár kevésbé felismert előfeltétele a nő emancipációja, a nemek közötti teljes egyenjogúság. Ennek tagadása egy, a világ lakosságának felét sújtó igazságtalanságot jelent, a férfiakban káros magatartásformákat és szokásokat alakít ki, melyek a családi tűzhelytől a munkahely felé terjednek, a politikai életben, és végső soron a nemzetközi kapcsolatokban is megnyilvánulnak; s e tagadás ugyanakkor semmiféle erkölcsi, gyakorlati vagy biológiai alappal nem bír. Csak miután elfogadjuk a nőt, mint minden emberi tevékenységben teljes jogú társat, alakulhat ki az az erkölcsi és lélektani légkör, amelyben a nemzetek közötti béke megszülethet.

Az egyetemes nevelés

Az egyetemes nevelés ügye, melynek zászlaja alá az összes vallásból és nemzetből jövő elhivatott emberek serege sorakozott már fel, megérdemli a legmesszebbmenő támogatást, melyet Földünk kormányai nyújtani képesek. Vitathatatlan ugyanis, hogy a nemzetek hanyatlásának és bukásának, de az előítéletek továbbélésének is legfőbb oka a tudatlanság. Nincs nép, amely sikert érhetne el anélkül, hogy minden állampolgárának ne biztosítaná a nevelést. Az anyagi források hiánya sok nemzet számára korlátozza a lehetőségeket, és bizonyos rangsorolást kényszerít rá. A döntéshozók helyesen tennék, ha elsősorban az asszonyok és leánygyermekük taníttatását támogatnák, mivel a művelt anyák révén lehet a tudás jótéteményeit leghatékonyabban és leggyorsabban elterjeszteni az egész társadalomban. A kor megköveteli azt is, hogy a világpolgárság eszméjét minden gyermek alapoktatásának részévé tegyék.

Egy nemzetközi kiegészítő nyelv

A népek közötti kommunikáció alapvető hiánya komoly akadály a Föld békéjét célzó erőfeszítéseknek. Egy nemzetközi kiegészítő nyelv elfogadása nagy lépést jelentene e probléma megoldása felé, és azonnali figyelmünket igényli.

A társadalmi problémák lelkiismereti úton való megoldása

A fentiek összefoglalásaként két dolgot kell különösen hangsúlyozni. Az egyik az, hogy a háború kiiktatása nem egyszerűen szerződések és jegyzőkönyvek aláírásának függvénye, hanem egy olyan összetett feladat, mely új típusú elkötelezettséget jelent olyan problémák megoldására, melyeket nem szoktak hagyományosan a béke tárgykörébe sorolni. A pusztán politikai megegyezéseken alapuló kollektív biztonság eszméje nem más, mint képzelődés. A másik, a meghatározó kihívás a béke kérdésében az, hogy az összefüggések a tiszta pragmatizmusból emelkedjenek a szellemi alaptörvények szintjére. Mert lényegét tekintve a béke egy megfelelő szellemi vagy erkölcsi magatartással alátámasztott lelkiállapotból fakad, és ahhoz, hogy a tartós megoldásokat megtalálhassuk, elsősorban ezt a belső tartást kell megébredtetni.

Vannak olyan szellemi alaptörvények, vagy ahogy mások mondják, emberi értékek, melyek révén minden társadalmi problémára megoldást találhatunk. Általában minden jószándékú csoport meglelheti problémáira a gyakorlati megoldást, de a jószándék és a gyakorlati tudás többnyire nem elegendő. A szellemi alaptörvények fő érdeme, hogy nemcsak távlatokat nyitnak és harmonikusan illeszkednek az emberi természet önmagában rejlő sajátosságaihoz, hanem rávezetnek egy bizonyos viselkedésformára, egy dinamizmusra, akaratra és vágyra, melyek együttesen megkönnyítik a helyes gyakorlati cselekvés megtalálását és megvalósítását. A kormányok vezetői és minden hatalmon lévő jól tenné, ha a problémák megoldásánál először arra törekedne, hogy az alaptörvényeket megtalálja, utána pedig engedné, hogy ezek vezéreljék tetteiben.

EGY ÚJ VILÁGREND ALAPJAI

A legelső megoldandó kérdés: hogyan lehet jelen, megkövesült konfliktushelyzetek által uralt világunkat úgy átalakítani, hogy egy harmónia és együttműködés vezette új világgá változzon.

Az emberiség egysége

Az új világrend csakis az emberiség egységének rendíthetetlen tudatára alapozható – olyan szellemi igazság ez, amelyet minden humán tudomány megerősít. Az antropológia, a fiziológia, a pszichológia csupán egyetlen emberi fajt ismer, ha mégoly különféle is az az élet másodlagos szempontjai szerint. Ennek felismerése minden előítélet elhagyását követeli, hogy fajtája, osztálya, színe, hite, nemzete, neme és anyagi előrehaladottsága okán senki ne tekinthesse magát másokhoz képest felsőbbrendűnek.

Az emberiség egységének elfogadása a legelső alapkövetelménye annak, hogy a világot mint egyetlen országot lehessen újraszervezni és irányítani, hogy Földünk az egész emberiség otthonává lehessen. E szellemi alapelv egyetemes elismerése elengedhetetlen a világbékét célzó próbálkozások sikeréhez. Ezért az egész Földön hirdetni kell, iskolában tanítani, és állandóan erősíteni minden nemzetben, előkészítendő azt a szerves társadalmi struktúraváltást, amelyet magával hoz.

A bahá'í szemlélet szerint az emberiség egységének felismerése „nem kevesebbet kíván, mint az egész civilizált világ újjáépítését és teljes katonai leszerelését, egy olyan szervesen egyesült világot, amely életének minden fontos tekintetében, politikai gépezetében, szellemi törekvéseiben, kereskedelmében és pénzügyeiben, írásmódjában és nyelvében egységes és mégis végtelenül változatos, kifejezve a szövetségre lépett államok nemzeti sajátosságait”.

A világeközösség

Ezen sarkalatos elv jelentőségét taglalva Shoghi Effendi, a bahá'í hit Védnöke 1931-ben kifejtette, hogy „Távol áll ezen alapelvtől a társadalom jelenlegi alapjainak megrendítése, sőt azok kiszélesítésére törekszik, arra, hogy intézményeit úgy alakítsa, hogy alkalmazkodhassanak a folyton változó világ követelményeihez. Nem ütközhet semmiféle állampolgári hűséggel, nem bomlaszthat lényeges lojalításokat. Nem célja az emberek szívében élő egészséges és értelmes hazafiság lángjának elfojtása, mint ahogy az sem, hogy a nemzeti autonómiát eltörölje, hisz oly nagy szükség van rá, ha el akarjuk kerülni a túlzott központosítás átkát. Nem hagyja figyelmen kívül, és nem is próbálja elnyomni azt a sokféleséget, amely a származásban, éghajlatban, történelemben, nyelvben, hagyományban, gondolkodásban és szokásokban mutatkozik meg, s amely a világ népeit és nemzeteit egymástól megkülönbözteti. A bahá'í hit magasabb lojalításra hív, szélesebb lelki, szellemi célkitűzéseket kíván minden korábbi törekvésnél, amely valaha is lelkesítette az emberiséget. Arra törekszik, hogy a nemzeti indulatokat és érdekeket alárendelje az egységbe kovácsolódott világ sürgető követelményeinek.

Egyfelől tagad minden túlzott központosítást, másfelől elvet minden olyan kísérletet, amely az uniformizálásra irányul. Jelmondata: egység a különbözőségben...”

Ezeknek a céloknak az elérése a nemzeti politikai magatartásformák több fokozatban történő kiigazítását kívánja meg, hiszen most az anarchia határán állunk, mert hiányoznak a világosan meghatározott törvények, egyetemesen elfogadott és érvényesíthető alapelvek, amelyek szabályoznák a nemzetek közötti kapcsolatokat. A Népszövetség, az ENSZ és az általuk létrehozott számos szerv, illetve elfogadott egyezmény kétségkívül hasznosak voltak a nemzetközi konfliktusok egyes káros hatásainak enyhítésében, de nem voltak képesek megelőzni a háborút. Sőt, a második világháború óta több tucat háború zajlott és sok még ma is dúl.

E probléma fő vonásai már a XIX. században felszínre kerültek, mikor Bahá'u'lláh először lépett fel a világbéke megvalósítására irányuló javaslataival. A kölcsönös biztonság elvét Ő vetette fel a világ vezetőihez intézett nyilatkozataiban. Shoghi Effendi így kommentálta Bahá'u'lláh üzenetét: „E súlyos szavak mi mást közölhetnének, mint a korlátlan nemzeti szuverenitás elkerülhetetlen megnyirbálását, hiszen a világ összes nemzete jövőbeni Nemzetközösségének megalakításához ez az elengedhetetlen első lépés. Ki kell alakítani egyféle világállamot, melynek javára a világ minden nemzete készségesen lemond a hadviselés jogáról, egyes adóztatási jogairól és a fegyverkezés minden jogáról, kivéve saját területén a rend fenntartásához szükséges erőket. Egy ilyen világállam magában kell hogy foglaljon egy Nemzetközi Végrehajtó Hatalmat, amely megfelelően érvényesíteni tudja e szövetség legfelső és kétségbe nem vonható hatalmát minden saját önző érdekből cselekvő tagja felett; egy Világparlamentet, melynek tagjait közvetlenül választják meg az egyes országokban, és akiknek megválasztását kormányaiknak kell jóváhagyni; és egy Legfelsőbb Bíróságot, melynek ítéletei kötelező érvényűek, még akkor is, ha az érintett felek nem önként egyeztek bele, hogy ügyük e fórum elé kerüljön.”

„Egy világgözösség, melyben minden gazdasági korlátozás örökre eltűnt, és a tőke és a munka egymástól való függőségét feltételek nélkül elismerték; amelyben a vallási fanatizmus és villongások zaja örökre elcsitult; amelyben a faji ellenségeskedés lángját egyszer s mindenkorra kioltották; amelyben egyetlen nemzetközi törvénykönyv előírásai érvényesülnek, amelyet a szövetségi képviselők alkottak, s felruháztak azzal a rendelkezési joggal, mely szerint a szövetséges egyesített erők adott esetben azonnal és kényszerítő erővel beavatkozhatnak; végezetül egy olyan világgözösség, melyben a szeszélyes nacionalizmus átfejlődik egy maradandó világpolgár-tudatba – íme, nagy körvonalakban a Rend, melyet Bahá'u'lláh előre látott, egy olyan Rend, melyre úgy tekintünk majdan, mint egy lassan érlelődő kor legnemesebb gyümölcsére.”

Az egyetemes gyűlés

Bahá'u'lláh a fenti messzeható döntések megvalósulásának módját is megfogalmazta: „El kell jöjjön az idő, midőn mindenki rádöbben egy, az egész emberiséget magában foglaló hatalmas gyűlés megtartásának szükségességére. Ott részt kell vegyenek a Föld uralkodói és királyai, és a tárgyalásokban jelen lévén meg kell fontolják azon utakat s

módozatokat, melyek megteremtik a világ Nagy Békéjének alapjait.”

Bátorság, eltökéltség, tiszta szándék és a népek közötti önzetlen szeretet – mindazon szellemi és erkölcsi tulajdonságok, melyek a békéhez vezető óriási jelentőségű lépés megtételéhez szükségesek, a tenniakarásban kell összpontosuljanak. És a szükséges akarat felébresztését csak úgy érhetjük el, ha az ember valóságára, azaz gondolkodására a legkomolyabban odafigyelünk. Ha felfogjuk ennek a meghatározó valóságnak a jelentőségét, akkor elfogadjuk annak társadalmi szükségességét is, hogy egyedülálló értékét őszinte, józan és meleg hangú tanácskozásokon keresztül átültessük a gyakorlatba, s e folyamat eredményei szerint cselekedjünk. Bahá’úlláh ismételten felhívja a figyelmet arra, hogy mennyire előnyös, sőt elkerülhetetlen az emberi ügyek rendezésében a tanácskozás. Az Ő szavaival: „A tanácskozás a nagyobb tudatosság forrása, és általa válik a sejtés bizonyossággá. Ezen ragyogó fény vezérel és igazít el titeket a sötét világban. Minden létezőnek meghatározott és meghatározottat a tökéletesség és érettség létállapota. A belátás képességének érettsége a tanácskozáson keresztül mutatkozik meg.” Ha a békét a Bahá’úlláh által javasolt tanácskozáson keresztül próbálnánk megvalósítani, már maga az erre tett kísérlet is olyan üdvös szellemmel hatná át a Föld népeit, hogy a végső, győzelmes kiteljesedésnek egyetlen hatalom sem tudna ellenállni.

A világkonferenciával kapcsolatban ‘Abdu’l-Bahá, Bahá’úlláh fia és tanításainak felhatalmazott értelmezője a következő ajánlásokat tette: „A béke ügyét általános tanácskozások tárgyává kell tegyék és minden rendelkezésre álló eszközzel szorgalmazniuk kell a világ népeinek szövetségét. Kötelező érvényű szerződést kell kötniük, s egy szövetséget kell megalapítaniuk, melynek rendelkezései tisztánlátóak, megszeghetetlenek és véglegesek. Az egész világ előtt kell ezeket kihirdetni, és meg kell szervezniük az egész emberiség jóváhagyó beleegyezését. Ezt a legmagasztosabb nemes vállalkozást – mely Földünk békéjének és felvirágzásának valódi forrása – minden földlakó szentnek kell tekintse. Az emberiség minden erejét latba kell vetni, hogy e Legnagyobb Szövetség stabilitását és állandóságát biztosítsák.

E mindent átfogó Szerződésben az egyes nemzetek határait világosan ki kell jelölni, a kormányok egymás közötti kapcsolatainak alapvető elveit pontosan le kell fektetni, ugyanakkor minden nemzetközi megállapodást és kötelezettséget is rögzíteni kell. Hasonlóképpen, minden kormány fegyveres erőinek létszámát szigorúan meg kell szabni, hiszen ha megengednék bármely országnak, hogy háborúra készüljön, vagy haderejét növelje, az felébresztené mások gyanúját. Az ünnepélyes szerződés fő alapelveként kell meghatározni, hogy ha bármely kormány a későbbiekben e szerződés bármelyik rendelkezését megszegi, a Föld minden kormánya együttesen lépjen fel ellene, s kényszerítse engedelmességre, sőt az egész emberi fajnak kell egységesen fellépnie a rendelkezésre álló minden eszközzel, hogy ezt a kormányt megdöntse. Ha ezt a legnagyobb orvosságot alkalmazzuk a Föld beteg testére, minden bizonnyal ki fog gyógyulni bajaiból, és örökre védett és biztonságos marad bolygónk”.

E hatalmas gyűlés megtartása már régóta esedékes.

Szívünk minden hevélvel fordulunk a nemzetek vezetőihez, hogy ragadják meg ezt az alkalmas pillanatot és tegyenek visszavonhatatlan lépéseket e világkonferencia

összehívására. A történelemben munkálkodó összes erő e találkozó felé viszi előre az emberi fajt, melyet örök időkre érettségének hajnalpírjaként fognak számontartani.

Vajon az Egyesült Nemzetek Szervezete, tagjainak teljes támogatásával, nem emelkedhetne fel egy ilyen sorsfordító esemény magasztos céljaihoz? Minden férfi, nő, ifjú és gyermek, a Föld minden részén ismerje fel e lépés minden népre nézve örök értelmét, és öntevékeny támogatása jeleként emelje fel hangját. És legyen ez az a generáció, amely elindítja Földünk társadalmi fejlődésének e dicsőséges fejezetét.

AZ EGYESÜLT VILÁG KÉPE

A világ egyesülése

Derűlátásunk forrása egy olyan jövőkép, mely túlmutat a háborús veszély elhárításán és a nemzetközi együttműködés intézményeinek létrehozásán. Bahá'ulláh szerint a nemzetek közötti állandó béke fontos állomás, de nem az emberi társadalom fejlődésének végső célja. Túl a nukleáris katasztrófa árnyékában aláírt első fegyvernyugvásokon, túl a gyanakvó, rivális nemzetek által vonakodva megkötött politikai békén, túl a biztonság és békés egymás mellett élés érdekében tett hasznos lépéseken, sőt túl még az ezekre épülő számtalan megegyezést kereső kísérleten is ott áll a mindent megkoronázó végcél: a Föld összes népének egyesítése egyetlen családban.

A széthúzás olyan nagy veszély, melyet a Föld népei és nemzetei már nem tűrhetnek tovább; következményei túl szörnyűek ahhoz, hogy végiggondoljuk őket, és túl nyilvánvalóak ahhoz, hogy bizonyítani kellene. „Az emberiség jóléte, békéje és biztonsága elérhetetlen, hacsak és mígnem egysége szilárdan meg nem állapíttatik”, írta Bahá'ulláh több, mint egy évszázada. Shoghi Effendi ehhez hozzátette: „Az emberiség égreszőkő vágyakkal fohászodik, hogy egységre vezéreljék, és múljon végre hosszantartó mártíromsága. Az emberi faj egyesítése azon korszak sarkköve, melyhez a társadalom most közeledik. A család, a törzs, a városállam és a nemzet egységét egymást követően próbálták létrehozni, és meg is valósították. Ma a világegység a cél, amely után az elgyötört emberiség sóvárog. A nemzetépítés befejeződött. Az anarchia, amely a nemzetállam szuverenitásából következik, most közeledik a csúcsához. Az érettséghez közeledő világ hátat kell fordítson e féltisnek, fel kell ismerje az emberi kapcsolatok egységét és teljességét, és létre kell hoznia egyszer s mindenkorra azt a mechanizmust, amely a legjobban meg tudja valósítani életének ezt az alapvető elvét”.

Ma minden változásra törekvő erő ezt az álláspontot támasztja alá. Szembetűnő bizonyíték erre a számos példa, melyeket a világbékére törekvő nemzetközi mozgalmakkal és az afelé mutató fejleményekkel kapcsolatban kedvező jelként említettünk. A Földünk szinte valamennyi kultúráját, faját és nemzetét képviselő férfiak és nők serege, akik az ENSZ legkülönbözőbb szervezeteiben szolgálnak, egy bolygó méretű „államigazgatást” alkotnak, melynek figyelemreméltó eredményei jelzik, milyen magas szintű együttműködést lehet kialakítani még kedvezőtlen körülmények között is. Az egységre törekvés, mint egy lelki tavasz, jelenik meg abban a számtalan nemzetközi kongresszusban, melyek összehozzák a legkülönbözőbb tudományok képviselőit. Az

egységre törekvés szolgálatában hívnak gyermekeket és fiatalokat nemzetközi programokra. Valójában ez az igazi forrása annak a figyelemreméltó ökumenikus mozgalomnak is, amelyben feltartóztatlanul közelednek egymáshoz a történetileg antagonistikusan szemben álló vallások és felekezetek tagjai. Az ezzel szembeszegülő irányzattal együtt, mely háborút és önfelmagasztalást hirdet, és amellyel szakadatlanul küszködik, a világegységre való törekvés az az egyik tényező, amely a XX. század utolsó éveiben Földünk életének uralkodó és mindent átható jellemzője.

A bahá'í modell

A bahá'í közösség tapasztalatait úgy tekinthetjük, mint ez erősödő egység példáját. A közösség, mely sok nemzetből, kultúrából, osztályból és vallásból származó három-négy milliárd hívőt fűz össze sokoldalú tevékenységbe (a Hit ma már mintegy hatmillió tagot számlál – a ford.), számos országban szolgálja a népek szellemi, társadalmi és gazdasági fejlődését. Egységes társadalmi szervezet ez, amely az emberiség nagy családjának végtelen sokszínűségét is példázza. Ügyeit mindenki által elfogadott tanácskozási elvek szerint kormányozza, egyformán becsben tartván az emberi történelem folyamán megnyilvánult isteni sugallatokat. Léte meggyőző bizonyíték e Hit alapítójának jövőképéről, egy egyesült világ gyakorlati megvalósításának lehetőségéről; újabb tanúbizonyság arra, hogy az emberiség képes globális társadalomban élni, és minden kihívásnak megfelelni, melyet nagykorúsága eléje állíthat. Ha a bahá'í tapasztalat bármely mértékben hozzájárulhat az emberi faj egységébe vetett hit erősödéséhez, boldogok leszünk azt modellként ajánlani a kutatás számára.

A világ előtt álló feladat páratlan fontosságának tudatában alázattal hajtjuk meg fejünket az Isteni Teremtő megrendítő fensége előtt, Aki végtelen szeretetében egyazon anyagból megteremtette az egész emberiséget; felmagasztosította az ember drágakőként ragyogó valóságát; értelemmel, bölcsességgel, nemességgel és halhatatlansággal tisztelte meg, és felruházta azzal az „egyedülálló kiváltsággal és képességgel, hogy felismerhesse és szerethesse Őt”, mely képesség „szükségszerűen az egész teremtés kiváló okának és legfőbb céljának tekintendő”.

Szilárd meggyőződésünk, hogy minden emberi lény azért teremtett, hogy „előrevigyen egy állandóan fejlődő civilizációt”; hogy „méltatlan az emberhez a vadállatokhoz hasonlatos viselkedés”, hogy az ember méltóságához illő erények a megbízhatóság, a türelem, a könnyörületesség, az együttérzés és a minden ember iránt mutatott szerető kedvesség. Megerősítjük abbéli hitvallásunkat, hogy „az emberi létben rejlő lehetőségek, földi sorsának beteljesülése, valóságának belső kiváltsága mind-mind láthatóvá kell váljék ama Isten által megígért Napon”. Ezek táplálják rendíthetetlen hitünket abban, hogy az egység és a béke az az elérhető cél, mely felé az egész emberiség törekszik.

E sorok írásakor a bahá'iók hívó hangja hallatszik, dacára annak, hogy Hitük születésének helyén még mindig üldöztetésben van részük. Kitartó reményük példájával tanúbizonyságot tesznek arról, hogy a béke évezredek álmanak elodázhatatlan beteljesülése Bahá'u'lláh isteni eredetű és erejű kinyilatkoztatásának

átformáló hatása által ím elérkezett. Nem pusztá látomás szavait közvetítjük: a hitből és az önfeláldozásból eredő cselekedetek erejét vesszük támaszul, és a széles világon élő hittársaink békéért és egységért esdeklő szavait közvetítjük. Azonosulunk mindazokkal, akik agresszió áldozatai, mindazokkal, akik az ellentétek és a viszálykodás megszűnte után áhítoznak, mindazokkal, akiknek a béke és az új világrend iránti odaadása táplálja a nemes célok beteljesülését, melyekért a mindenkit szerető Teremtő az emberiséget megalkotta.

Őszinte vágyunkban, hogy közvetítsük izzó reményünket és mélységes bizodalunkat, Bahá'u'lláh nyomatékos ígéretét idézzük: „Megszűnnek ezek a pusztító háborúk és meddő viszályok, s eljő a 'Legnagyobb Béke' ...”

1985. október

az Igazság Egyetemes Háza